

PRAKTICKÝ PRŮVODCE PRO UPLATŇOVÁNÍ NAŘÍZENÍ O EVROPSKÉM PLATEBNÍM ROZKAZU

Evropská komise
 Spravedlnost

Evropská soudní síť pro
 občanské a obchodní věci

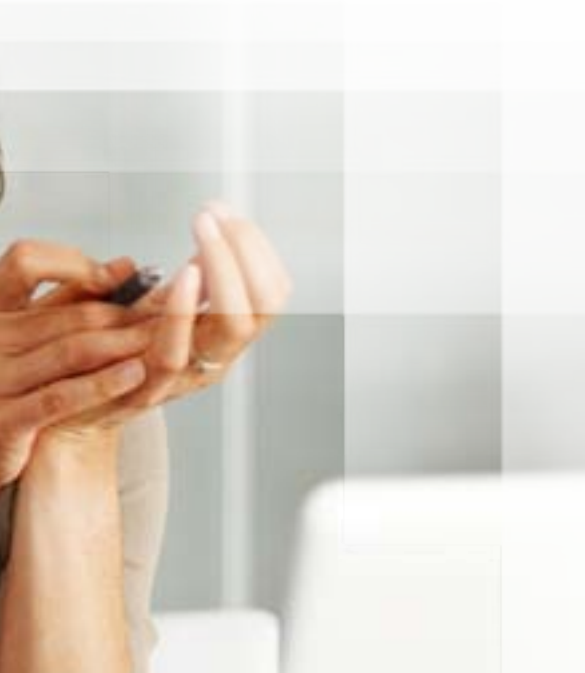
Obsah

I. Úvod: Evropské občanské soudní řízení	4
II. Rozsah působnosti nového řízení	8
1. Územní rozsah působnosti	9
2. Věcný rozsah působnosti	9
2.1 Občanské a obchodní věci	9
2.2 Přeshraniční případ	11
3. Včasné podání návrhu	12
4. Soudní příslušnost	12
III. Řízení o evropském platebním rozkazu	14
1. Návrh na vydání evropského platebního rozkazu	15
1.1 Nárokovaná částka a úrok	15
1.2 Žalobní důvod a popis důkazních prostředků	16
1.3 Příslušné soudy	17
1.4 Jak podat návrh	17
2. Průběh řízení u soudu	17
2.1 Změna nebo oprava	18
2.2 Zamítnutí návrhu	18
3. Vydání a doručení evropského platebního rozkazu	19
3.1 Vyplnění formuláře E	19
3.2 Vydání evropského platebního rozkazu – lhůty	19
3.3 Doručení žalovanému (Komisi)	20
4. Práva a možnosti odporu žalovaného	21
4.1 Odpor proti evropskému platebnímu rozkazu	21
4.2 Vykonatelnost	22

5. Možná opatření k nápravě a prostředky obhajoby stran sporu	22
5.1 Co může učinit žalobce, pokud je návrh na vydání evropského platebního rozkazu neúplný, obsahuje chybu, vyžaduje změnu nebo je zamítnut?	22
5.2 Co může učinit dlužník v členském státě původu v případě vydání evropského platebního rozkazu?	23
IV. Uznání a výkon evropských platebních rozkazů v jiných členských státech	26
1. Obecné zásady	27
2. Podání žádosti o výkon platebního rozkazu	27
3. Překlad	28
4. Zamítnutí výkonu za výjimečných okolností	28
4.1 Zamítnutí výkonu (článek 22)	28
4.2 Zastavení nebo omezení výkonu (článek 23)	29

I. Úvod: Evropské občanské soudní řízení

Nařízení č. 1896/2006 zavedlo první skutečně celoevropské občanské soudní řízení – řízení o evropském platebním rozkazu (EPR). Předcházelo mu nařízení o evropském exekučním titulu (EET), jehož velkým úspěchem bylo zrušení doložky vykonatelnosti pro výkon soudních rozhodnutí vydaných v jiném členském státě Evropské unie v některých kategoriích občanských věcí při respektování určitých procesních záruk, jež musí potvrdit příslušný orgán v předepsaném osvědčení. Avšak evropský exekuční titul je osvědčení, které se týká soudního rozhodnutí (nebo úřední listiny či soudního smíru) vydaného ve vnitrostátním řízení, zatímco EPR může být vydán pouze v rámci jednotného řízení, které je společné pro 26 členských států. Vnitrostátní právo lze na základě zásady subsidiarity uplatnit na otázky, které nejsou upraveny v nařízení o EPR. Krátce po vydání nařízení o EPR bylo přijato další nařízení o vytvoření evropského občanského soudního řízení, a to nařízení, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích. Tato tři nařízení uvádějí do praxe zásadu vzájemného uznávání soudních rozhodnutí v občanských věcech. Jejich hlavním cílem je zjednodušit a urychlit přeshraniční uznávání a vymáhání práv věřitelů v Evropské unii. V této souvislosti přispívají jak k vytváření autentického prostoru práva v Evropské unii, tak k uskutečňování jednotného trhu.

Každé z těchto řízení má různý rozsah – ne všechny z nich lze použít v každé přeshraniční občanskoprávní věci.

Pokud příslušný soud v dané věci již vydal své rozhodnutí – nebo pokud nárok vychází z úřední listiny či soudního smíru – a je nezbytné zajistit jeho výkon v zahraničí, lze příslušným orgánům členského státu původu rozsudku, úřední listiny nebo soudního smíru předložit návrh na vydání evropského exekučního titulu, jde-li o nesporný nárok¹. To je jediné evropské řízení (z uvedených tří) určené k vymáhání stávajícího soudního rozhodnutí nebo soudního smíru. Žalobce může použít úřední listinu jako základ pro poskytnutí důkazů potvrzujících příslušný nárok v rámci řízení o EPR nebo řízení o drobných nárocích.

Přeshraniční nárok je nutno předložit soudu, který je příslušný na základě evropského a/nebo vnitrostátního práva². Takový nárok by mohl být uplatněn v souladu s vnitrostátními řízením použitelným v rámci příslušnosti soudu nebo v souladu s jedním z evropských řízení, pokud jsou splněny příslušné podmínky.

Pokud dotýčný nárok (bez nákladů nebo úroků) nepřesahuje 2 000 EUR, lze zvážit použití řízení o EPR i řízení o drobných nárocích. Je-li ovšem pravděpodobné, že žalovaný nárok popře, je vhodné

použít evropské řízení o drobných nárocích, protože EPR by mohl být zamítnut na základě jednoduchého odporu žalovaného. Nařízení o EPR však žalobci nebrání, aby si v této situaci zvolil řízení o EPR.

Pokud dotýčný nárok (bez nákladů nebo úroků) přesahuje 2 000 EUR, lze použít pouze nařízení o EPR, jsou-li splněny podmínky pro jeho uplatnění.

Evropský platební rozkaz lze využít pouze u peněžitých nároků na určité částky, jež jsou splatné při podání návrhu na jeho vydání. Evropské řízení o drobných nárocích se také vztahuje na jiné druhy nároků.

Řízení o EPR nestanoví nutnost ústního projednání u soudu – řízení je pouze písemné, s výjimkou případů, kdy je příslušný nárok v rámci řízení o EPR popřen nebo kdy žalovaný podá proti EPR odpor; v takovém případě může dojít k ústnímu projednání v souladu s vnitrostátními postupy. Evropské řízení o drobných nárocích, které je obvykle písemné, nicméně umožňuje, aby se v případě potřeby konalo i ústní projednání u soudu.

¹ Viz Praktický průvodce pro uplatňování nařízení o evropském exekučním titulu: http://ec.europa.eu/civiljustice/publications/docs/guide_european_enforcement_order_cs.pdf.

² Viz nařízení Rady č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech („Brusel I“), Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1.

Řízení o EPR je volitelné, a to do té míry, že je na žalobci, aby se rozhodl, zda použije spíše toto řízení než kterýkoli z ostatních dostupných způsobů, jimiž lze stejný nárok uplatnit. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu nebrání žalobci, aby nárok znovu vymáhal v jakémkoli vhodném řízení, včetně řízení o EPR, a to rovněž u téhož soudu, který návrh zamítl.

II. Rozsah působnosti nového řízení

1. Územní rozsah působnosti

Nařízení o EPR platí ve všech členských státech s výjimkou Dánska. Znamená to, že u dánského soudu nelze podat návrh na vydání EPR a že EPR nelze v Dánsku vykonat.

2. Věcný rozsah působnosti

Řízení o EPR se vztahuje na občanské a obchodní věci v přeshraničních případech, a to bez ohledu na povahu soudu. Případy, které splňují požadavky nařízení, mohou být posuzovány těmi soudy, které jsou určeny jako příslušné v dotyčném členském státě.

Nařízení samotné nevymezuje povahu občanské a/nebo obchodní věci. Výslovně však ze své působnosti vylučuje tyto kategorie případů: daňové, celní a správní záležitosti, jakož i odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci. V takových případech není soud povinen zkoumat, zda dotyčná věc je, nebo není občanské či obchodní povahy.

2.1 Občanské a obchodní věci

Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že pojem „občanské a obchodní věci“ musí mít samostatný význam odvozený z cílů a struktury příslušné právní úpravy Společenství a z obecných zásad právního

řádu jako celku (C-29/76 LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co KG v. Eurocontrol, Recueil 1976, s. 1541). Soud rozhodl, že pro rozhodování o tom, zda je spor občanské nebo obchodní povahy, jsou důležité dva prvky:

- předmět sporu a
- povaha vztahu mezi dotýčnými stranami.

Zejména pokud jde o žaloby, které se týkají veřejných orgánů, Soudní dvůr upřesnil, že věc není „občanské nebo obchodní“ povahy, pokud se jedná o spor mezi veřejným orgánem a soukromou osobou, kdy první z nich jednal při výkonu veřejné moci. Soud tedy rozlišuje mezi *acta iure imperii*, které jsou z pojmu „občanské a obchodní věci“ vyloučeny, a *acta iure gestionis*, které jsou naopak jeho součástí. Rozlišit mezi *acta iure imperii* a *acta iure gestionis* není v praxi vždy snadné. Z judikatury Soudního dvora vyplývají níže uvedené zásady.

Ve věci *Eurocontrol* Soudní dvůr rozhodl, že nárok vznesený veřejným orgánem vytvořeným na základě mezinárodní smlouvy, kdy veřejný orgán usiluje o to, aby získal poplatky za využití svého zařízení a služeb soukromým subjektem, když toto využití bylo povinné a poplatky byly stanoveny jednostranně, není občanskou nebo obchodní věcí.

Ve věci *Rüffer* (C-814/79 Nizozemsko v. Rüffer; Recueil 1980, s. 3807) Soudní dvůr rozhodl, že nárok veřejného orgánu, který žaluje majitele lodi o náhradu nákladů vzniklých při odstraňování jejího vraku po ztroskotání, rovněž nelze považovat za občanskou nebo obchodní věc.

Ve věci *Sonntag* (věc C-172/91, Recueil 1993, s. I-1963) Soudní dvůr naopak rozhodl, že občanskoprávní žaloba o náhradu škody za zranění jednotlivce v důsledku trestného činu je občanské povahy. Taková žaloba však nespadá do působnosti pojmu „občanské nebo obchodní věci“, pokud musí být původce škody považován za veřejný orgán, který jednal při výkonu veřejné moci (v dotyčném případě bylo shledáno, že učitelka, která vykonává dohled nad žáky, nespadá do rámce definice pojmu „při výkonu veřejné moci“).

Ve věci *Gemeente Steenbergen* (věc C-271/00, Recueil 2002, s. I-10489) Soudní dvůr rozhodl, že pojem „občanské věci“ zahrnuje žalobu v rámci práva na odvolání, kdy se veřejný orgán snaží od soukromoprávní osoby získat částky, které jí vyplatil v podobě dávek sociální pomoci na manželku a dítě této osoby, přičemž jejich manželství bylo již rozvedeno, a to na základě předpokladu, že právní základ a podrobná pravidla pro podání této žaloby se řídí pravidly obecného práva, jež se týkají vyživovací povinnosti. Pokud žaloba v rámci práva na odvolání vychází z ustanovení, jimiž

zákonodárce svěřil veřejnému subjektu svou vlastní výsadu, nelze tuto žalobu považovat za podanou v „občanských věcech“.

Ve věci *Préservatrice foncière* (věc C-266/01, Recueil 2003, s. I-4867) Soudní dvůr rozhodl, že se pojem „občanské nebo obchodní věci“ vztahuje na nárok, kdy se stát snaží vůči soukromoprávní osobě uplatnit soukromoprávní záruční smlouvu, která byla uzavřena s cílem umožnit třetí osobě poskytnout záruku požadovanou a vymezenou dotyčným státem, a to pokud právní vztah mezi věřitelem a ručitelem podle dotyčné záruční smlouvy neznamena výkon státní moci nad rámec pravomocí, jež existují v souladu s pravidly upravujícími vztahy mezi soukromými osobami.

Ve věci *Frahuil/Assitalia* (věc C-265/02, Sb. rozh. 2004, s. I-1543) bylo rozhodnuto, že žaloba z titulu právního postoupení proti dovozci, který dlužil clo, vznesená ručitelem, který tento závazek vůči celním orgánům uhradil při plnění záruční smlouvy, v rámci níž se zavázal celním orgánům ručit za platby dotyčného závazku přepravce, který původně obdržel od hlavního dlužníka pokyn, aby dluh zaplatil, musí být považována za případ spadající do rámce definice pojmu „občanské a obchodní věci“.

A konečně, ve věci *Lechouritou* (věc C-292/05, Sb. rozh. 2007, s. I-1519) Soud potvrdil, že odškodnění za škody způsobené v době války vládními jednotkami nespádá do rámce definice „občanských věcí“.

2.2 Přeshraniční případ

Nařízení o EPR se používá pouze v přeshraničních případech. Článek 3 nařízení o EPR přeshraniční případ vymezuje jako případ, ve kterém má alespoň jedna ze stran bydliště nebo místo obvyklého pobytu v jiném členském státě, než je členský stát soudu, u něhož byl podán návrh na vydání platebního rozkazu. V určitých situacích toto ustanovení zpřístupňuje řízení o evropském platebním rozkazu i žalobcům ze zemí, které nejsou členy EU (tzn. těm, kteří nemají bydliště ani místo obvyklého pobytu v některém členském státě): má-li dlužník bydliště nebo místo obvyklého pobytu v jiném členském státě, než kde sídlí příslušný soud, může návrh na vydání EPR podat i žalobce ze zemí mimo EU, jelikož jsou splněny podmínky týkající se stran sporu uvedené v článku 3. Návrh na vydání EPR proti žalovanému, který má bydliště nebo místo obvyklého pobytu mimo Evropskou unii, může podat rovněž věřitel, který má bydliště nebo místo obvyklého pobytu v jiném členském státě, než kde sídlí příslušný soud.

Bydliště by se mělo určovat na základě pojmu bydliště, jak je stanoveno v nařízení o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (tzv. „nařízení Brusel I“). V praxi se bydliště nebo místo obvyklého pobytu stran určuje na základě informací poskytnutých žalobcem ve formuláři A. Vzhledem k tomu, že prvotní posouzení návrhu může probíhat

automatizovaně, stačí ověřit, že u jedné ze stran je uvedena adresa v jiném členském státě, než kde sídlí soud, jemuž byla věc přednesena. Pokud však má soud pochybnosti o správnosti poskytnutých informací, může požádat žalobce o doplnění nebo opravu návrhu.

Bydliště nebo místo obvyklého pobytu stran se hodnotí při podání návrhu na vydání EPR. Podle čl. 3 odst. 3 musí příslušným okamžikem pro určení, zda má být určitá věc považována za přeshraniční, být okamžik podání návrhu, a nikoli okamžik, kdy se události, na nichž je nárok založen, odehrály.

3. Včasné podání návrhu

Nařízení o zavedení EPR platí ve všech členských státech, pro něž je závazné, od 12. prosince 2008. Zatímco samotné řízení je k dispozici teprve od uvedeného data, lze EPR použít na všechny příslušné spory i v případech, kdy se záležitosti, které vedly ke sporu, odehrály před 12. prosincem 2008, a to za předpokladu, že promlčecí lhůta, která se na dotyčný nárok vztahuje, podle práva, jímž se dožádaný soud řídí, ještě neuplynula.

4. Soudní příslušnost

Soudní příslušnost u nároků vznesených v rámci řízení o EPR je nutno stanovit v souladu s nařízením Brusel I, a to s jednou výjimkou. Když se věc týká spotřebitelské smlouvy a spotřebitel je žalovaným, soudní příslušnost musí být stanovena do toho členského státu, v němž má žalovaný bydliště ve smyslu článku 59 nařízení Brusel I.

III. Řízení o evropském platebním rozkazu

1. Návrh na vydání evropského platebního rozkazu

1.1 Nárokovaná částka a úrok

Podle čl. 7 odst. 2 písm. b) musí návrh obsahovat výši nároku, včetně jistiny a případně úroku, smluvních pokut a nákladů. Jistina a případné smluvní pokuty by měly být v době podání návrhu již splatné a měly by být uvedeny v oddílech 6 a 8 formuláře A.

Podrobnosti o úrokové sazbě a období, za které je úrok požadován, by měly být uvedeny v oddílu 7 formuláře A. Částku úroku není nutno uvádět. V pokynech pro vyplnění formuláře A se uvádí, že pokud je požadován úrok až do dne rozhodnutí soudu, má se poslední kolonka pro datum ponechat prázdná.

Ve formuláři E musí soud uvést celkovou částku, kterou žalovaný (žalovaní) v den vydání platebního rozkazu dluží. Nařízení nic neříká o tom, zda lze úrok požadovat i za období po tomto datu.

Totéž platí, pokud se k jistině automaticky připočte zákonný úrok podle právních předpisů členského státu původu. V takovém případě nemusí podle čl. 7 odst. 2 písm. c) žalobce uvádět úrokovou sazbu ani počáteční a koncové datum období, za které úrok vzniká.

Podrobnosti o případných splatných nákladech jsou uvedeny v oddílu 9 formuláře A. I když se zde jako hlavní náklady předpokládají soudní poplatky, v pokynech pro vyplnění formuláře A se uvádí, že jiné náklady mohou zahrnovat honorář zástupce žalobce nebo náklady vzniklé před zahájením soudního řízení. Podle článku 25 mohou soudní poplatky zahrnovat soudy uhrazené platby a poplatky, jejichž výše je stanovena v souladu s vnitrostátními právy. Pokyny také objasňují, že pokud nejsou soudní poplatky žalobci známy, lze kolonku pro tuto částku ponechat prázdnou, aby ji vyplnil soud.

1.2 Žalobní důvod a popis důkazních prostředků

Podle článku 7 musí být v návrhu na vydání EPR uveden žalobní důvod, včetně popisu okolností použitých jako základ nároku a případně požadovaného úroku. Rovněž je nutno uvést popis důkazních prostředků podporujících dotyčný nárok.

Nařízení nekonkretizuje úroveň podrobností, jež by měl žalobce poskytnout, ani nestanoví způsob, jakým by měl soud provést posouzení nároku. Objasňuje však, že návrh na vydání EPR nemusí posuzovat soudce a podle článku 8 toto posouzení lze provést automatizovaným postupem. Soudy musí návrh přezkoumat na základě informací uvedených ve formuláři návrhu.

Při vyplňování návrhu musí žalobce poskytnout dostatek informací k tomu, aby se žalovaný na jejich základě mohl se znalostí věci rozhodnout, zda podá odpor, nebo nebude nárok popírat. Rozsah informací by měl být rovněž dostatečný k tomu, aby soud mohl přezkoumat zjevnou podstatu nároku a mimo jiné vyloučit zjevně neopodstatněné nároky nebo nepřípustné návrhy. Z tohoto důvodu je vzorový formulář A, uvedený v příloze I, koncipován tak, aby zahrnoval co nejúplnější seznam možných druhů důkazních prostředků, jež se obvykle předkládají na podporu peněžních nároků.

Z toho tedy vyplývá, že by mělo být možné, aby žalobce podal návrh na vydání EPR jednoduše vyplněním potřebných kolonek v příslušných oddílech (hlavně v oddílech 6 až 10) vzorového formuláře. Žádnou podpůrnou dokumentaci není třeba přikládat, nicméně tak žalobci mohou učinit, pokud si to přejí. Oddíl 11 umožňuje žalobcům poskytnout v případě potřeby doplňující prohlášení a další informace. Opět to však není povinné.

Poněvadž soud může návrh posoudit jen na základě formuláře návrhu, nařízení neobsahuje žádné ustanovení, jež by soudy umožňovalo požadovat podpůrnou dokumentaci. Na druhé straně se však musí žalobce postarat, aby návrh obsahoval dostatek informací, které zajistí splnění požadavků nařízení a také to, aby se dotyčný nárok jevil jako odůvodněný.

1.3 Příslušné soudy

Soudy příslušné pro řízení o EPR jsou ty, které byly určeny členskými státy a úředně oznámeny Komisi. Jelikož mohou členské státy tato oznámení kdykoli upravit, je nezbytné při podávání návrhu na vydání EPR zkontrolovat aktuální oznámení. Všechna oznámení se zveřejňují v Evropském soudním atlasu ve věcech občanských a obchodních. Jelikož však jsou většinou tato oznámení velmi obecné povahy a odkazují na obecná ustanovení dotyčného procesního práva, bude někdy třeba dál pátrat, nežli se podaří zjistit správný soud. Je-li pravomoc soudu územní povahy a závisí na adrese obžalovaného, lze konkrétní soud nalézt za použití nástroje „Příslušné soudy“ v atlasu. V několika případech členské státy určily pro věci týkající se EPR konkrétní soudy. Pokud by byl návrh zaslán soudu, který není příslušný, je věcí vnitrostátního práva, co by měl dotyčný soud učinit.

1.4 Jak podat návrh

Každý členský stát musí souhlasit s tím, že návrhy na vydání EPR lze předkládat v listinné podobě. Žádné další požadavky neexistují. Na základě oznámení členských států, která jsou dostupná prostřednictvím Evropského soudního atlasu, však některé členské státy uznávají návrhy v listinné podobě pouze tehdy, pokud jsou zaslány běžnou nebo doporučenou poštovní zásilkou. Členské

státy mohou rovněž uznávat i další způsoby podávání návrhů včetně elektronických. Mezi ně patří faxové zprávy a zprávy zaslané elektronickou poštou. Pokud je návrh podáván v elektronické podobě, musí být podepsán v souladu s čl. 2 odst. 2 směrnice 1999/93/ES způsobem uznávaným v členském státě původu návrhu. Takový elektronický podpis se nevyžaduje, pokud v členském státě původu existují alternativní zabezpečené systémy elektronické komunikace, které jsou k dispozici oprávněným uživatelům, a pokud byly tyto systémy oznámeny Komisi.

Před podáním návrhu je vhodné v Evropském soudním atlasu zkontrolovat, který způsob je v konkrétním členském státě uznáván. Návrh může podat buď žalobce nebo jeho právní zástupce. Je třeba poznamenat, že často se musí při podání návrhu uhradit příslušnému soudu stanovené poplatky (<https://e-justice.europa.eu>).

2. Průběh řízení u soudu

Soud návrh přezkoumá, ale nebude hodnotit důkazy. Ujistí se, že je splněno vše, co je uvedeno v článku 7 (kapitola III s. 1). Není-li nárok zjevně neopodstatněný nebo není-li návrh nepřípustný, poskytne soud žalobci příležitost v případě potřeby návrh za použití formuláře B doplnit nebo opravit.

2.1 Změna nebo oprava

Požaduje-li soud, aby žalobce návrh doplnil nebo opravil, stanoví lhůtu, kterou považuje za přiměřenou okolnostem. Soud může podle svého uvážení tuto lhůtu prodloužit.

Soud především požádá žalobce, aby návrh doplnil (změna).

Jsou-li příslušné požadavky po provedení změny splněny pouze u části nároku, soud o tom žalobce vyrozumí. Žalobce bude vyzván, aby za použití formuláře C schválil, nebo naopak odmítl návrh na vydání EPR na částku stanovenou soudem, a bude informován o důsledcích svého rozhodnutí.

Pokud žalobce návrh soudu přijme, vydá soud EPR na část nároku schválenou žalobcem (oprava). Důsledky, pokud jde o zbývající část původního nároku, se řídí vnitrostátním právem.

Pokud žalobce neodpoví ve lhůtě stanovené soudem nebo návrh soudu odmítne, soud návrh na vydání EPR v plném rozsahu zamítne.

2.2 Zamítnutí návrhu

Za použití formuláře D soud návrh zamítne, pokud:

- nejsou splněny požadavky stanovené v článcích 2, 3, 4, 6 a 7, nebo
- nárok je zjevně neopodstatněný, nebo
- žalobce (v reakci na výzvu soudu, aby návrh změnil) neodpoví ve lhůtě stanovené soudem, nebo
- žalobce neodpoví ve lhůtě stanovené soudem nebo odmítne návrh soudu podle článku 10.

Žalobce bude informován o důvodech zamítnutí.

Proti zamítnutí návrhu na vydání EPR nelze podat opravný prostředek. Zamítnutí návrhu nebrání žalobci v tom, aby vymáhal nárok prostřednictvím nového návrhu na vydání EPR nebo prostřednictvím jakéhokoli jiného řízení podle práva členského státu.

3. Vydání a doručení evropského platebního rozkazu

3.1 Vyplnění formuláře E

Jakmile je návrh (formulář A) podán a v případě potřeby na žádost soudu řádně změněn nebo opraven, vydá soud EPR za použití formuláře E uvedeného v příloze V, pokud byly případně uhrazeny příslušné soudní poplatky. Podle článku 12 nařízení obsahuje formulář E jména, adresy a další údaje stran sporu a jejich zástupců, jakož i příkaz žalovanému (nebo žalovaným, jelikož je povolena společná odpovědnost) zaplatit částku požadovanou žalobcem a uvedenou ve formuláři A, jehož kopie je k platebnímu rozkazu připojena. V platebním rozkazu je uvedena základní požadovaná částka (jistina) a případný úrok, dále doba, na kterou se vztahuje (např. do dne zaplacení), jakož i případné smluvní pokuty a náklady podle článku 25 (viz také 26. bod odůvodnění) v měně, která je v rozkazu uvedena. Formulář E obsahuje poučení žalovaného o jeho právech a možnostech (viz „důležité informace pro žalovaného“), tzn. buď žalobci zaplatit částku uvedenou v platebním rozkazu, nebo rozkaz napadnout podáním odporu u soudu. Žalovaný je rovněž informován: že platební rozkaz byl vydán pouze na základě informací poskytnutých žalobcem, které nebyly soudem ověřovány; že se rozkaz stane vykonatelným, pokud nebude u soudu podán výše popsany odpor (viz článek 16), a že – jestliže bude odpor

podán – bude řízení pokračovat u příslušných soudů členského státu původu („automatické převedení věci“, viz 24. bod odůvodnění) v souladu s pravidly běžného občanského soudního řízení, pokud ovšem žalobce výslovně nepožádal, aby v takovém případě řízení skončilo. Pokud žalobce požádal o skončení řízení, nebude tato informace zaslána žalovanému.

3.2 Vydání evropského platebního rozkazu – lhůty

3.2.1 Kdy soud vydá evropský platební rozkaz?

Podle čl. 12 odst. 1 v případě, že jsou splněny podmínky pro podání návrhu na vydání EPR (viz článek 8), soud vydá platební rozkaz co nejdříve, obvykle do 30 dnů od podání návrhu. Lhůta 30 dnů nezahrnuje dobu, kterou potřebuje žalobce k doplnění, opravení nebo změně svého návrhu. Výše uvedenou lhůtu lze vypočítat podle příslušných ustanovení nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny (Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1.).

3.2.2 Kdy se evropský platební rozkaz stává vykonatelným?

Evropský platební rozkaz nemá konečnou platnost, jakmile je vydán. V EPR bude žalovaný poučen, že může buď zaplatit žalobci nárokovanou částku, nebo rozkaz napadnout podáním odporu

u soudu původu. Odpor by měl být odeslán do 30 dnů od doručení platebního rozkazu žalovanému (viz čl. 12 odst. 3). Podle čl. 12 odst. 4 písm. b) se platební rozkaz stane vykonatelným, pokud žalovaný nepodá odpor u soudu původu. Žalovaný tak musí učinit do 30 dnů ode dne, kdy mu byl platební rozkaz doručen (viz bod 4.2).

3.3 Doručení žalovanému (Komisi)

Evropský platební rozkaz musí být žalovanému doručen v souladu s vnitrostátním právem členského státu původu. Způsob takového doručení však musí splňovat požadavky stanovené v nařízení jako minimální procesní normy (články 13 až 15). Obecně jsou možné dva druhy doručení: buď doručení s dokladem o přijetí žalovaným (článek 13), nebo doručení bez dokladu o přijetí žalovaným (článek 14); oba tyto způsoby lze použít i ve vztahu k zástupci žalovaného.

3.3.1 Doručení s dokladem o přijetí žalovaným nebo jeho zástupcem

Způsoby doručení s dokladem o přijetí jsou stanoveny v článku 13. Jejich úplný seznam lze nalézt v uvedeném článku.

Stručně řečeno tyto způsoby umožňují:

- osobní doručení, při němž žalovaný podepíše potvrzení o přijetí³,
- prohlášení příslušné osoby, která doručení uskutečnila, že žalovaný dokument přijal nebo odepřel přijetí bez jakéhokoli oprávněného důvodu⁴,
- doručení poštou, při němž žalovaný podepíše a odešle zpět potvrzení o přijetí,
- doručení elektronickými prostředky, při němž žalovaný podepíše potvrzení o přijetí.

3.3.2 Doručení bez dokladu o přijetí žalovaným nebo jeho zástupcem

Doručení dlužníkovi lze rovněž uskutečnit jedním ze způsobů bez potvrzení o přijetí, jež jsou uvedeny v článku 14. Tyto způsoby lze použít pouze v případě, že adresa žalovaného je s jistotou známa. Vylučují jakékoli formy fiktivního doručení (např. „remise au parquet“).

3 Pokud je třeba provést doručení v jiném členském státě, musí být dokumenty předány dotyčnému členskému státu v souladu s nařízením Rady (ES) č. 1393/2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (Úř. věst. L 324, 10.12.2007, s. 79).

4 Viz zejména právo odmítnout přijetí podle článku 8 nařízení Rady č. 1393/2007.

Stručně řečeno tyto způsoby umožňují:

- doručení na osobní adresu žalovaného osobám, které žijí ve stejné domácnosti jako žalovaný nebo jsou tam zaměstnány. V případě, že žalovaný je osobou samostatně výdělečně činnou nebo právnickou osobou, lze doručení uskutečnit rovněž na obchodní adresu žalovaného osobám, které žalovaný zaměstnává.

V těchto případech musí být doručení potvrzeno:

- buď prostřednictvím potvrzení o přijetí podepsaného osobou, jíž byl rozkaz doručen, nebo
- prostřednictvím dokladu podepsaného příslušnou osobou, která doručení uskutečnila, s uvedením způsobu a data doručení a jména osoby, jíž byl rozkaz doručen, a jejího vztahu k žalovanému,
- uložení dokumentu do poštovní schránky žalovaného, na poště nebo u příslušných veřejných orgánů.

V případech uvedených v poslední odrážce musí být do poštovní schránky žalovaného vloženo písemné oznámení o uložení, v němž je jasně uvedeno, že se jedná o soudní dokument nebo že se doručení na základě uvedeného oznámení pokládá za uskutečněné, takže začínají běžet příslušné lhůty. Doručení musí být potvrzeno prostřednictvím dokladu podepsaného příslušnou osobou, která

doručení uskutečnila, s uvedením způsobu a data doručení a jména osoby, jíž byl rozkaz doručen, a jejího vztahu k žalovanému,

- doručení poštou bez dokladu o přijetí, pokud má žalovaný adresu v členském státě původu věcné podstaty sporu,
- doručení elektronickými prostředky s automatickým potvrzením o doručení za předpokladu, že žalovaný s tímto způsobem doručení výslovně souhlasil předem.

4. Práva a možnosti odporu žalovaného

4.1 Odpor proti evropskému platebnímu rozkazu

Proti EPR může žalovaný podat odpor za použití formuláře F v souladu s článkem 16. Žalovaný nemusí uvádět žádné důvody odporu. Odpor by měl být odeslán do 30 dnů od doručení platebního rozkazu žalovanému. Tato lhůta se vypočítá v souladu s nařízením Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny (Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1). Den doručení se při výpočtu lhůty nezapočítává. Případně-li poslední den lhůty na státní svátek, sobotu nebo neděli, skončí lhůta uplynutím následujícího pracovního dne. Podle čl. 2 odst. 1. nařízení Rady (ES) č. 1187/71 se zohledňují státní svátky členského státu, v němž se nachází soud, který EPR vydává.

Odpor by měl být podán v listinné podobě nebo pomocí jiných komunikačních prostředků včetně elektronických, které členský stát původu uznává a které má soud původu k dispozici. Odpor může rovněž podat zástupce žalovaného.

V souladu s čl. 17 odst. 1 platí, že pokud žalovaný podá přípustný odpor, bude řízení pokračovat u příslušných soudů členského státu původu v souladu s pravidly běžného občanského soudního řízení, pokud ovšem žalobce výslovně nepožádal, aby v takovém případě řízení skončilo. Podle čl. 7 odst. 4 může žalobce takovou žádost předložit kdykoli, dokud není EPR vydán. V souladu s čl. 17 odst. 2 se převedení věci do běžného občanského soudního řízení řídí právem členského státu původu. Postavení žalobce přitom není v případném dalším běžném občanském soudním řízení nijak dotčeno.

4.2 Vykonatelnost

Není-li odpor podán ve lhůtě 30 dnů, je EPR prohlášen za vykonatelný pod podmínkou, že soud poskytl na doručení odporu dostatek času.

Soud za použití formuláře G prohlásí, že EPR je vykonatelný, a odešle tento formulář žalobci.

V souladu s čl. 18 odst. 2 se formální požadavky na vykonatelnost řídí právem členského státu původu. Evropský platební rozkaz,

který byl v členském státě původu prohlášen za vykonatelný, musí být podle článku 19 uznáván a vykonáván v ostatních členských státech, aniž je nutná doložka vykonatelnosti v dotčeném členském státě, a to bez možnosti napadnout jeho uznání. Jeho výkon lze odmítnout pouze na základě ustanovení článku 22.

5. Možná opatření k nápravě a prostředky obhajoby stran sporu

5.1 Co může učinit žalobce, pokud je návrh na vydání evropského platebního rozkazu neúplný, obsahuje chybu, vyžaduje změnu nebo je zamítnut?

5.1.1 Co může učinit žalobce, pokud je návrh na vydání evropského platebního rozkazu neúplný nebo obsahuje chybu (článek 9)

Pokud návrh na vydání EPR nesplňuje požadavky článku 7, tzn. jestliže je neúplný nebo obsahuje chybu, příslušný soud poskytne žalobci příležitost návrh doplnit nebo opravit (viz čl. 9 odst. 1) za použití vzorového formuláře B uvedeného v příloze II. Soud vyzve žalobce k doplnění nebo opravě návrhu ve lhůtě, která je přiměřená vzhledem k okolnostem (viz čl. 9 odst. 2). Toto ustanovení neplatí v případě nároků, které jsou zjevně neopodstatněné nebo nepřipustné.

5.1.2 Co může učinit žalobce, pokud pouze část nároku splňuje požadavky pro vydání evropského platebního rozkazu (článek 10)

Jsou-li požadavky pro vydání EPR (viz článek 7) splněny pouze u části nároku, soud o tom vyrozumí žalobce za použití vzorového formuláře C uvedeného v příloze III a vyzve jej, aby schválil, nebo naopak odmítl návrh na vydání EPR na částku stanovenou soudem. Žalobce odpoví v soudem stanovené lhůtě (viz čl. 9 odst. 2) za použití vzorového formuláře C. Pokud žalobce návrh soudu schválí, vydá soud EPR (viz článek 12) na tu část nároku, kterou žalobce schválil.

Důsledky, pokud jde o zbývající část nároku, se řídí vnitrostátním právem (viz čl. 10 odst. 2). Pokud žalobce neodpoví ve lhůtě stanovené soudem nebo návrh soudu odmítne, soud návrh na vydání EPR v plném rozsahu zamítne.

Pokud žalobce návrh soudu neschválí, může se rozhodnout svou žádost stáhnout a dále věc řešit v rámci běžného občanského soudního řízení.

5.1.3 Co může učinit žalobce v případě zamítnutí návrhu na vydání evropského platebního rozkazu? (článek 11)

Proti zamítnutí návrhu na vydání EPR nelze podat opravný prostředek. Zamítnutí návrhu nebrání žalobci v tom, aby vymáhal nárok prostřednictvím nového návrhu na vydání EPR nebo prostřednictvím jakéhokoli jiného řízení dostupného podle práva členského státu (viz článek 11).

5.2 Co může učinit dlužník v členském státě původu v případě vydání evropského platebního rozkazu?

5.2.1 Podat odpor v členském státě původu (článek 16)

Do 30 dnů od doručení platebního rozkazu může žalovaný podat proti EPR odpor u soudu původu za použití vzorového formuláře F uvedeného v příloze VI. Je-li odpor podán ve stanovené lhůtě 30 dnů (viz čl. 16 odst. 2), pokračuje řízení u příslušných soudů členského státu původu podle pravidel běžného občanského soudního řízení, pokud žalobce výslovně nepožádal, aby řízení skončilo.

5.2.2 Přezkum ve výjimečných případech v členském státě původu (čl. 20 odst. 1)

Po uplynutí 30denní lhůty pro podání odporu má žalovaný právo požádat o přezkum evropského platebního rozkazu u příslušného soudu v členském státě původu, pokud:

1. (a) byl platební rozkaz doručen některým ze způsobů uvedených v článku 14, tzn. bez dokladu o přijetí žalovaným, a
(b) doručení nebylo provedeno dostatečně včas, aby si žalovaný mohl připravit obhajobu, a to bez jakéhokoli zavinění z jeho strany⁵

nebo

2. žalovaný nemohl popřít nárok z důvodu vyšší moci nebo mimořádných okolností, které nezavinil,

pokud v obou případech jedná neprodleně.

5.2.3 Přezkum v členském státě původu, pokud byl evropský platební rozkaz vydán chybně (čl. 20 odst. 2)

Po uplynutí 30denní lhůty pro podání odporu má žalovaný rovněž právo požádat o přezkum EPR u příslušného soudu v členském

státě původu, pokud byl platební rozkaz s ohledem na požadavky stanovené v nařízení zjevně vydán chybně, nebo může o přezkum požádat z důvodu jiných výjimečných okolností.

POZNÁMKA: Pokud soud žádost žalovaného zamítne s odůvodněním, že není splněn žádný z důvodů pro přezkum uvedených v odstavcích 5.2.2 a 5.2.3, zůstává EPR v platnosti. Pokud soud rozhodne, že přezkum je oprávněný na základě některého z důvodů uvedených ve zmíněných odstavcích, je EPR od počátku neplatný.

⁵ Například v případě, že žalovaný byl v nemocnici, na dovolené, na služební cestě apod.

IV. Uznání a výkon evropských platebních rozkazů v jiných členských státech

1. Obecné zásady

Evropský platební rozkaz, který se stane vykonatelným v členském státě původu – tj. v členském státě, kde byl vydán – je stejně vykonatelný i v kterémkoli jiném členském státě. Není třeba získat prohlášení vykonatelnosti (exequatur) v členském státě výkonu. Orgány v členském státě výkonu nemohou přezkoumat okolnosti nebo postupy, které vedly k vydání platebního rozkazu, s výjimkou situací uvedených v článcích 22 a 23. Přezkum věcné podstaty není v členském státě výkonu povolen.

Postup při výkonu platebního rozkazu se řídí právem členského státu výkonu, aniž jsou dotčena ustanovení nařízení o EPR.

2. Podání žádosti o výkon platebního rozkazu

Žalobce musí žádost o výkon platebního rozkazu podat u soudu nebo orgánu, který je příslušný pro výkon rozhodnutí v členském státě, kde je výkon požadován. Tyto orgány jsou v různých členských státech odlišné. Podrobnosti o příslušných soudech a orgánech lze nalézt na stránkách Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci na portálu evropské e-justice.

Žalobce by měl příslušnému soudu nebo orgánu předložit vyhotovení platebního rozkazu prohlášeného soudem původu

za vykonatelný, které splňuje podmínky nezbytné pro ověření jeho pravosti, a prohlášení vykonatelnosti (formulář G).

3. Překlad

Žalobce může být požádán, aby předložil vyhotovení EPR v jiném jazyce, než který použil soud, jenž platební rozkaz vydal. Obecně platí, že EPR by měl být předložen v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků členského státu výkonu, pokud tento členský stát neuvědíl, že bude uznávat platební rozkazy i v jiném úředním jazyce nebo jazycích Evropské unie. Podrobnosti o tom, ve kterých jazycích každý členský stát uznává EPR, jsou k dispozici na internetových stránkách Evropského soudního atlasu. Při kontrole těchto údajů by měl mít žalobce na paměti, že v členských státech, kde existuje více než jeden úřední jazyk, může být nezbytné předložit překlad do jazyka určeného pro konkrétní část nebo region dotyčného členského státu. Každý překlad musí být ověřen osobou k tomu oprávněnou v jednom z členských států.

4. Zamítnutí výkonu za výjimečných okolností

Žalovaný může v členském státě výkonu podniknout níže uvedené kroky, ačkoli tyto možnosti nemohou nikdy vést k přezkoumání věcné podstaty EPR v členském státě výkonu:

4.1 Zamítnutí výkonu (článek 22)

Žalovaný má možnost požádat o zamítnutí výkonu (viz článek 22), pokud je platební rozkaz neslučitelný s dřívějším rozhodnutím nebo rozkazem vydaným v kterémkoli členském státě nebo ve třetí zemi, a to za předpokladu, že:

- se dřívější rozhodnutí nebo platební rozkaz týkaly téže věci mezi stejnými stranami a
- dřívější rozhodnutí nebo platební rozkaz splňují podmínky nezbytné pro jejich uznání v členském státě výkonu a
- proti neslučitelnosti nemohla být při soudním řízení v členském státě původu vznesena námitka.

Výkon bude na požádání zamítnut rovněž tehdy, pokud žalovaný uhradil žalobci částku stanovenou v EPR, a to do výše, v níž byla tato částka uhrazena.

4.2 Zastavení nebo omezení výkonu (článek 23)

Žalovaný strana může požádat o zastavení nebo omezení výkonu EPŘ (viz článek 23), pokud žalovaný požádal o přezkum ve smyslu článku 20. V takových případech může příslušný soud v členském státě výkonu:

- omezit vykonávací řízení na ochranná opatření nebo
- podmínit výkon složením jistoty, kterou sám určí, nebo
- za výjimečných okolností vykonávací řízení zastavit.

Praktický průvodce pro uplatňování nařízení o evropském platebním rozkazu

Europe Direct je služba, která vám pomůže odpovědět
na otázky týkající se Evropské unie.

Bezplatná telefonní linka (*):

00 800 6 7 8 9 10 11

(*) Někteří operátoři mobilních sítí neumožňují přístup k číslům 00 800 nebo mohou tyto hovory účtovat.

© Fotolia, Istockphoto

© Evropská unie, 2011

Reprodukce povolena pod podmínkou uvedení zdroje.

Printed in Belgium

Vytištěno na papíře běleném bez použití elementárního chloru (ECF)

Kontakt

Evropská komise
Generální ředitelství pro spravedlnost
Evropská soudní síť pro
občanské a obchodní věci
Rue Montoyer 59
B-1049 Brusel

CS

DS-32:11-946-CS-C

<http://ec.europa.eu/justice/civil/>

ISBN 978-92-79-21571-1

9 789279 215711
doi:10.2838/28296